

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1·50.
Cuba y Puerto-Rico, 2·50.—Estranger, 2·50.

L' HOME DEL TUPÉ

EGUÍM à n' en Sagasta en lo seu viatje d' istiu. Seguiu-lo y convencemnos de que l' espectacle que ofereixen los seus triunfos es lo més divertit que puga imaginarse.

D. Práxedes ressuscita l' època xaranguera del antich progressisme. Per tot arreu ahont va, lo surten à rebre multituds entusiasmadas que l' aclaman y l' victorejan com una esperança de la patria. Una esperança y als seus anys....

Li alsan archs de triunfo, l' aixordan ab las notas del Himne de Riego, li preparan convits, li organisan expedicions, li exigeixen discursos y brindis.

Y ningú, ningú absolutament se recorda de dirli:

—Vostè, D. Práxedes, que fins ara fa poch ha permanescut à las Corts, transigint ab lo govern, aguantantlo cada cop que donava una reliscada, fent per ell lo que no faria un pare per un fill, ¿com es que ara que las Corts estan tancadas surt ab la rauxa de una oposició enèrgica, ardença, bullanguera, ruidosa, frenètica è incansable?

Difícilment podria l' home del tupé contestar à una pregunta tan racional y lògica.

Tal vegada, si volgués ser franch, l' únic que s' atreviria à respondre, seria:

—Pero, senyors, colvidan, per ventura, que 'ns trobem al istiu y que aquesta es l' estació més propicia pel disparo de focs artificials?

En efecte: res més qu' en focs artificials consisteix la propaganda sagastina. Foch de pòlvora, espatech, fum y res al cap-de-vall.

**

D. Práxedes fins ha anat à Covadonga. Allà, en aquell santuari de la reconquesta, de ahont va despenjarse D. Pelayo al davant dels seus valents, embestint als moros, invassors de la patria, allà mateix va voler lo nou D. Pelayo del tupé realitzar un acte digne de figurar en las pàginas de la història patria, al costat dels rasgos de heroisme del seu antecessor.

No hi ha més que una petita diferència entre l' un y l' altre.

D. Pelayo, al llansarse à la reconquesta de la nació, empunyava l' afilada espasa y tapava l' seu pit ab l' acerada cota de malla.

D. Sagasta, per tota corassa s' ha posat lo tovalló y en lloc de la espasa ha empunyat la copa de Champaña, exclamant ab aquell brio que dóna, no la fe

en una idea, sino l' ventrell satisfet, després de un àpat succulent.

—Juro, prenen per testimonis de mas paraulas als héroes de la reconquesta, ser fidel à la llibertat.

Si 'ls héroes de la reconquesta tinguessin forma corpòrea y vivent, haurien acullit aquest jurament, fent retrunyir aquellas fondalades al eco de las sévies riàllas.

¡La llibertat!.... ¡Hi ha tantas maueras d' entendre aquesta paraula!

En nom de la llibertat, durant la guerra dels set anys, hi havia qui donava gustós l' hisenda, la sanch y la vida.... En nom de la llibertat, hi havia en lo periodo que precedí à la revolució de Setembre, qui acceptava resignat la persecució, l' desterro y l' martiri!....

Pero han transcorregut los temps, y en lo recurs dels mateixos s' han vist tantas y tantas coses inesperadas!

¿A què ha quedat avuy reduhida la llibertat progressista?

A la lluvia, no per l' idea, sino pel poder. La paraula llibertat, un temps tan seductora, no es més que l' etiqueta de las concupiscencies dels partits monárquics.

Ab lo mateix dret, pel mateix motiu y ab idéntica intenció s' diuhen liberals los fusionistes, los canovistas y hasta 'ls mestissos. Avuy mateix l' ex-carlist Pidal, l' home de las *homradas massas*, blassona de liberal, y en fermansa de la séva fé succulenta, pàra la taula à Asturias, allà ahont té lo seu feudo, y obliga à n' en Sagasta à acceptar un convit y à xocar ab ell la copa.

Després de tot, podrà dirli:

—D. Práxedes, tots som iguals devant la llibertat de moure las barras. Segui y menji. Avuy pago jo porque gobernan los meus; un altre dia gobernarà vostè, y correrà l' gasto pel seu compte.

¿Y davant de aquest espectacle volen que l' país s' entusiasmi y pretenen fer reneixer la fé en lo cor de las multituds?

Estém béns llests.

Noves idees, nous principis, nous procediments se fan necessaris. La llibertat degenerada, mistificada, sofisticada ha cayut dins de la gran sopera del supost, convertintse en sustancia que degluteixen los partits de la monarquia.

La llibertat democràtica, qu' ells no han conegut mai, s' imposa com un ideal regenerador de la nació.

Es precis que l' poble espanyol l' aclami.

Y per lograr son triunfo, no té cap necessitat de fixar-se en los homes que han fet la desventura de la nació, incorretjables y viciats, incapassos de sentir los nobles y desinteressats estimuls del bé y de la honra de la patria.

Prescindim d' ells, y traballém sens descàns per la causa de la República.

P. K.

■ Romero Robledo ha fet un viatje à Plasencia y Eibar ab lo propòsit apparent de visitar las fàbricas d' armes, y ab l' idea real y positiva d' empastifar una conxorra electoral de carlins, integros, zorrillistas y conservadors, contra 'ls elements liberals de las provincias vascongadas. A Vergara va ser rebut pels carlins més caracterisats.

Un nou abràs de Vergara. No hi ha més que una diferència ab l' altre. Al any 39, los carlins van capitular. En cambi à l' any 92 qui capitula son los conservadors. Quina gloria per en Romero Robledo!

A San Sebastián s' ha celebrat una kermesse, que sigüè visitada per la Reyna Regent, prenent 150 paquetes de à pesseta que distribuhi entre las personas que l' accompanyavan.

Y diu un telegramma, ampliant la notícia:

«A la Reina le tocó en suerte una pandereta, una pila para agua berdita y una jarra pequeña. La pila se la regaló al duque de Tetuán y la jarra al caballero Sr. Escosura.»

Y de la pandereta què 'n va fer?

Se la devia guardar per ella. Aixís à lo menos se podrà dir:

—En buenas mans está el pandero.

Un escriptor de Filipinas, D. José Rizal, autor de algunas obras contra 'ls frares, ha sigut desterrat à una isla insalubre, quan se disposava à vendre tots los seus bens y emigrar de aquell pais, tant semblant als camps de que l' frare s' apodera, en las quals no hi medra cap planta útil.

Es una pena qu' en aquelles possessions espanyolas siga considerada com un crim la ilustració.

Algun dia plorarà Espanya l' error y la torpesa de haver entregat als frares aquell tres de patria espanyola.

Resultat del modus vivendi ab Fransa adoptat pel govern de 'n Cánovas:

Valor de las exportacions fetas per Fransa à Espanya en los últims set mesos: 197.159,000 franchs.

Valor de las exportacions fetes per Espanya à França en lo mateix periodo: 84.359,000 franchs.

Perduda: 112.800,000 franchs.

Si à lo menos poguessim saldar la diferencia exportant conservadors....

Tota la nació va escandalisar-se quan ocorregueren las desgracias de Santander. Un grup de soldats de

Bailén disparant sobre l' poble pacífich; dos ó tres morts, mitja dotzena de ferits; indignació, irritació, ira.... tot això va veurens en los primers moments.

—Calma, que s'farà justicia!....deyan las autoritats civils y militars.

Y l' poble va calmarse esperant l' hora anunciada de la justicia.

Las víctimas sigueren conduïtidas ab gran pompa al cementiri, assistint al enterro totes las autoritats. Tribut honrós pagat á la séva desgracia.

La justicia s' ha fet.

En efecte: el concell de guerra ha reconegut en lo seu fallo que 'ls sargentos y 'ls soldats que dispararen sobre l' poble cumpliren ab lo seu deber.

Vaja, pleguém.

Lo ciutadà Lleó XIII continúa humanisantse.

Ara últimament ha donat ordres al arquebisbe de Génova de tributar al rey Humbert los honors corresponents al seu alt càrrec.

—No significa això una reconciliació entre l' Vaticà y l' Quirinal?

—Qué dirán ara tots aquells aixerits qu' explotan la camama de la presó del Papa?

Capital dels motins:

No hi ha hagut sino 'ls següents en l' espai de quinze días:

Un á la Gineta (Albacete), un altre á Guadix (Granada), un altre á Nájera (Logronyo), un altre á Fuentelodosa (Zaragoza), un altre á Ribarroja (Valencia). En aquest últim punt lo poble va badar lo cap al arrendatari dels consúns,

Y per variar, á la Habana va haverhi tancaments de portes, y á Lillo una gran batussa entre asturiáns y gallegos.

* * *

—Qué fa entre tant D. Antón?

D. Antón s' está á Santa Agueda, posant la pell á remull.

—Sabéu qu' es una injusticia dirli D. Antón Cánovas del Castillo?

De avuy en avantja no mereix aquest nom. En lo successiu haurém de anomenarlo: D. Antonio Cánovas del Motín.

La escena á Málaga.

Se presenta un mestre d' estudi enarbolant un pendó ab una inscripció que deya:

«Caritat per un pobre mestre al qual se li deuen un sens fi de mensualitats.»

Las autoritats van manar retirar á aquell infelís, privantlo de l' últim recurs que li quedava per viure: las limosnas de las bonas ànimes. Pero res de pagarli las mensualitats atrassades.

Senyors conservadors: això es una iniquitat sense exemple.

Senyors conservadors:

«Arrojar la cara importa que el espejo no hay porqué.»

Una historia trista.

D. Pere Mesa, mestre de alguns pobles de la província de Cádiz, ab 4,000 pesetas de atrassos, té un fill que li entra en quinta.

Y l' bon home diu:

—Ja que l' Estat me deu 800 duros y 'm reclama 'l fill, que rebaixi 300 duros del deute, en concepte de redenció, y que no se me l' emporti.

* *

Totas las gestions fetas en aquest sentit resultaren esterils. L' Estat per cobrar exigeix la major puntualitat; pero en materia de pagar, may li vé bé.

Lo fill de D. Pere Mesa entrà de soldat en lo regiment de infanteria de Málaga y sigué destacat á Melilla.

* *

Un dia va trobarse en lo quartel que havian sigut tallats dotze porta-fusells. ¿Qui ho havia fet? Imposible averguardo.

Pero l'dany mereixia càstich. Y no podent sufrirlo 'ls culpables per si sols, s' imposá á tot lo regiment.

—A formar lo regiment!—digué l' coronel.

Lo regiment se formà.

—Ara, á corre durant dues horas y mitja á pás gimnàstich. En l' advertència, que l' soldat que no aguantí, defalleixi ó s' queda enrera, á cops de còrretja y á cops de vara se l' obligarà á trotar.

* *

Aixis va ferse.

Y al dia següent, per efecte de la fatiga, lo fill de D. Pere Mesa queya malalt, ab una febra de cabali, lo trasladavan al hospital, y pochs días després sucumbia, víctima del tifus.

Y aquell mestre d' estudi infelís, aquell desventurat pare, s' ha quedat sol, desesperat, sense 'ls 800 duros que li deuen y sense l' fill que hauria sigut lo bácul de la séva vellesa.

—Quina nació més desgraciada aquesta, en la qual poden ocurrir semblants monstruositats!...

CARTAS DE FORA.—Per rector divertit, lo de S. Antoni de Vilamajor. No fa gaires dias predican desde la trona, se li va ocorre aclarar un punt referent á la Mare de Déu, y ho va fer de aquesta manera: «No us penséu que encara que s' digui la Verge de Montserrat, la Verge de las Mercés, la Verge del Roser, se tracti de Verges distintas; totes son la mateixa Verge, sinó que cada persona te predilecció per la Verge tal ó qual. Aixis mateix del tocino á un li agrada més lo morro, al altre li agrada l' llomillo, l' altre prefereix la butifarria, á pesar de que tot perteneix al mateix tocino.»

Defensant al ensotanat d' Aldover, y posantse á la séva altura, un paperot de Tortosa 'ns dedica tot un article firmat per un Pelicano. Ja sabiam que l' pelicano es un animal de cap petit; lo que no sabiam es que tambe bramès. Per lo demés ha de tenir entès lo Pelicano que 'ns contesta, que la missió del capellà d' Aldover y de tots los capellans del món es cuidar-se de la séva feyna y no insultar á la gent que va pel carrer. A tot lo altre no hi contestem, perque brams de Pelicano no puja al cel.

Sembla que la Seu de Urgell ha sigut escullida com á camp d' operacions per tres capellanets, que pels seu aspecte y ayre desenvolt son coneiguts allí ab los apodos de Lagartijo, Frascuelo y Mazantini. Diu que á diari freqüentan certas casas, ensiburnan á las noyas perquè no vajin al ball, recomanantleshi que recullen diners per fer funcions d' iglesia y procurant pasar al costat seu totes las horas que poden. A conseqüència de tot això, sembla que la població està molt escandalitzada.... Se citan los noms de las víctimas, se murmura de certas escenes d' alguns horts, se comentan las entradas y sortides de certas casas a altas horas de la nit... y hasta 's diu las vegadas que l' Bisbe 'ls ha cridat al ordre sense treure res. —Qué 'ls ne sembla de 'n Lagartijo, de 'n Frascuelo y de 'n Mazantini de la Seu?

Ens escriuen de Llagostera: «Lo dia 19 del actual tingüé lloc l' enterró civil de una filla del conseqüent lliurepensador Joan Vendrell, qual noya ja no havia sigut batejada. A tal acte assistí una numerosa concurrencia en la qual hi figuraban los alumnos de l' escola laica y moltes donas sense faltarhi las joventetes.

En lo cementiri lo professor laic Sr. Ferrer feu una sentida oració fúnebre, què la concurrencia escolta ab llàgrimes als ulls, lo qual li ha valgut ser insultat desde la trona per mosseu Anton que s' desganyitá en totes las misas del diumenge tractantlo á ell de criatura é ignorant y de tontos als que l' escoltaven.

—No li valdría més á mossen Anton que s' ocupés sols de cumplir sa missió! Imiti á aquell qui tracta de criatura, que molt té que apendren.

Ab motiu de haver mort lo porter major del Ajuntament de Vilafranca del Panadès, acèrrim liberal conegit per Felions, va estrenar-se l' cotxe que aquell municipi havia fet construir pera conduir los cadavres al cementiri. Pero á la quènta á mossen Pere lo tál cotxe no li fa gracia: després de haverse opositat ab totes las forças á la inauguració del vehicul veyent que l' arcalde senyor Cols s' emprenyava en que l' porter havia de anar al cementiri en cotxe, se negà a assistir al enterro, fent mans y mànegas per què no hi anés cap capellà, encara que al fi no sortí ab la séva. Es tanta la tirria que tenen al pobre carraje mortuori, que algun ensotanat ha dit que «no pararan hasta fer perdre lo cotxe y lo cotxero....» Vaja unes ganas tenen aquests capellans de que algú carregui al lo mort.

LA MARXA DEL CÓLERA

—¡Gobern, desgraciat govern! —¿que fas ab las mans plegadas? —¿no sabs que l' cólera ve, com qui diu á pas de carga, sembrant lo dol y la mort per tot arreu allí hont passa? —¡Menjéu, bebéu y durmiu! no hi ha cap temor per ara.

—Tot Paris està infestat: Fa una pila de senmanas que en los poblets del voltant los morts van á carretadas. Gobern, ¿cómo es que no 't mous? —¿per que no 't posas en guardia? —Perque 'ns volem informar: no hi ha cap temor per ara.

—A Burdeos ja hi ha hagut tres persones atacades; lo cólera va baixant y poch á poch va acostantse. —Encara no vols fer res per posá á salvo la Espanya? —Esperem la informació: no hi ha cap temor per ara.

—Mira: Bèlgica ja té lo cólera dintre á casa; tampoc tenia temor, tampoc va donar-se manya, y avuy paga l' seu descuyt plorant llàgrimas amargas. —¡Calmá! .. Ja estich estudiant: no hi ha cap temor per ara.

—A cada instant las notícies van sent pitjors: no hi ha gayre al Havre n' hi ha hagut un cas; los barcos que d' allí s'aran escamparán la infecció per las nostres propias aigües...

—Potsé això es exagerat: no hi ha cap temor per ara.

—No t' entretinguis, govern: las veus que arriban de Fransa diuen que l' terrible mal va extençó sas negras alas. ¡Cúyla, fes lo que deus fer! —Segons nostre embajador, no hi ha cap temor per ara.

—Posa apart l' embajador y las seves embaixades: lo contagi va augmentant y l' govern francés ho amaga per lo compte que li té dissimilar sa desgracia... —No sigueu tan aprensius: no hi ha cap temor per ara.

—¡Qué! ¿No seria prudent estableix una vigilancia en la frontera del Nord y ab tot lo que vé de Fransa? —No ho fan los nostres veïns quan lo cólera es á Espanya? —Si; pero... en lo cas present... no hi ha cap temor per ara.

—¡Gobern, govern desgraciat! tú t' prens això ab molta calma, y ja hi ha quatre nacions completament infestades: ¡Gobern, no perdis lo temps! —¡Gobern, no siguis tan mandri!... —Anéusen al botavant!... no ni ha cap temor per ara.

Lector, si avuy ó demà sentis que l' cólera t' atrapa, ja t' pots morir ben tranquil sense mica de racanya: deixat enterrá ab quietut y reposa ab santa calma... ¡Lo govern vetlla per tots, y... no hi ha temor, per ara!

C. GUMÀ.

CANDIDATS

I veuen corredissas, no s' alarmen ni se'n estranyin. Son las bandades de candidats á la diputació provincial, que van d' aquí per allà treballant la elecció.

A horas d' ara no hi ha cap espanyol, major d' edat y ab una mica de bona presència, que no aspiri á sortir triunfant de las urnas.

Es lo que tothom diu: —Si ha sigut diputat provincial fulano, si ho ha sigut sutano i per que no puch serho jo?....

En aquest pais, sapiguent caminar estirat y portant camisa blanca, ja s' pot ser diputat, senador, ministre y fins patriarcha d' las Indias.

Per xo quan vé la ocasió y l' públich 's entera de que hi ha algunes aclas per repartir, tothom hi corra y tothom estira 'ls brassos per arreplegarne una.

Persupuesto que en això d' arreplegar hi ha 'ls seus modos y maneras.

Lo principi fonamental de la ciència política es aquest:

«Un càrrec electiu pot alcansar-se per mil medis, menos per elecció.»

Desde l' candidat que conta ab l' apoyo del president del ministeri fins al que s' enten directament lo president de la mesa electoral, tots los procediments se posan en pràctica en època de eleccions; tots menos lo procediment honorat.

Allò d' estarse a casa esperant que l' cos electoral se fixi en un hom y 'ns dongui 'l vot; allò de rebre la notícia del triunfo y resistirnos, á lo Wamba, á abandonar la tranquilitat del nostre retiro pél torbelli dels negocis comuns, ja no's usa.

Ben clar ho deya un polítich que no té pels à la llengua ni pedras al feix:

—L' home que no 's mou de casa no prospera ni adelanta un pas. Per pescar alguna cosa, per enganxar alguna ganga, es necessari exhibirse, presentarse á tot arreu. L' home polítich es com la dona idem; per fer carrera.... ha de feria.

—Miran com la fan los candidats á la diputació!

Des de que s' llevan fins que se'n van al llit, no paren un moment, lluhint lo seu garbo polítich y passejant las seves gracies.... administrativas.

—¡Pssst!—diuen á la gent que passa:—repareu quin candidat més aixerit i intelligent!... Seria una verda diera llàstima que no resultés elegit. —¿No es veritat?

Altres se'n van per las muntanyas, creyent mes fàcil enganyar un pagès que un veí de ciutat, y aixordan la gent rural prometentlos y jurantlos que si 'ls fan diputats provincials exterminaran los recaudadors de contribucions y la filoxera, y cada any hi purjarán á pasarhi 'ls tres dies de la festa major...

Altres més pràctichs y menos amichs de comedies, s' arriban al govern civil y li demanan un acta de diputat provincial com qui demana un misto.

—Senyor governador.... ja 'm deu coneixre....

—Me sembla que.... ¿No es lo lampista que l' altre dia 'm va arreglar lo llum del menjadó?

—No senyor: soch en Xirivita, aquell que li va pre-

sentar una carta de recomendació del ministre d' Ul-tramar.— ¡Ah! Es cert. Vosté solicita alguna prebenda... no es això?

— Si señor: voldría ser diputat provincial...

— Oh! Pero això no es cap empleo.... Observi que 'ls diputats provincials no cobran sou....

Lo candidat fa una rialleta y murmura gronxanxe ab coqueteria:

— Be... respecte á aquest punt, no 's amohin!!... — Lo tracte queda fet, y 'l aspirant pot ja considerarse desde aquest moment diputat provincial.

Lo graciós son las sorpresas que en circumstancies així solem tenir la gent pacífica.

Avants sols aspiraven als càrrecs de certa importància las persones coneigudes y autorisades, que pels seus mèrits y antecedents podian considerar-se ab dret per tenir semblants pretensions.

Avuy á cada moment surt gent nova y noms perfectament ignorats.

— Sab qui te ganes de ser diputat provincial en las eleccions pròximes?... En Cadireta.

— Cadireta... Cadireta!... No hi caych.

— Si, home, aquell que tenia una taula d' aigua y anis aquí á la cantonada....

— ¡Hola! Tant ha progressat, que vulgu ser pare de la província?

— Al contrari: crech que alló d' aigua y anis no li anava bé, y vol probar si fent de diputat li marxa millor....

Y hasta cert punt los favoriscuts ab lo vot públic poden contestar á aquestas reticències, ab la frase d' un famós regidor que se la campava bastant bé:

— Si jo al acceptar lo càrrec vaig sacrificarme pels interessos del comú, ¿per què ara 'ls interessos del comú no s' han de sacrificar per mi?

A. MARCH.

REGALOS

La filla del politich del tüté son matrimoni anuncia, y tot seguit, mil regalos li envia son partit, demostranti adhesió, carinyo y fe. Es lo sant d' una dama, y perque té al Mónstro malaguenco per marit, lo seu Estat Major, sempre aixerit, regalos de valor li fà també.

Semblant exolendides a mi m' escama puig que aqueixos regalos, penso jo, son fets al interès y no á la dama; y fins crech ¡viva Deu! que tot això, entre aquesos politichs de camama, son regalos que paga la nació.

C. CLARÍS.

os militars volian obsequiar ab un àpat al general Pavia ab motiu de haverli sigut concedit lo tercer entorxat.

En Pavia vā negarse á acceptar aquest obsequi.

Sembla extrany que un home que menja y beu tant bé, refusí un tech ¿veritat?

Y no obstant jo crech endavinar la causa verdadera de aquesta negativa. Devia pensar en Pavia.—No està bé que un capitá general, al final de un banquete tingui de afliuixar la faixa, davant dels seus subordinats.

L'infanta D.ª Pau acaba de publicar un album literari y artistich, quals pàginas son degudas totas á testas coronadas ó á princeps de la sanch.

Una de las pàginas que cridan més l' atenció es un cap de burro dibuixat per la reyna Amalia de Portugal.

¡Un cap de burro!... ¡Si haurá volgut personificar ab aquesta imatge al patientissim poble portugués!...

Diu un telegrama:

— Témese que ocurrán desórdenes en Veger, á causa de la miseria que allí existe. Se han enviado 40 guardia-civiles.

¡Gran manera de tranquilizar als famelichs de Veger! Davant dels 40 civils, no hi haurá vehí de Veger que gosi á badallar, per gana que tingui.

¡No hauria valgut més enviarlos 40 cascos de guardia-civils de aquells que preparan en las pesquerías de Galicia!

Los carcundas projectan celebrar una manifestació á Catalunya, reunintse en número de 20,000.

Es possible que 'ls carlins catalans puguen arribar á reunir un número tan considerable de llanuts?

Ja té rahó aquell que deya ab desconsol:
Totas las bestias danyinas
crian molt.

Desde que s' exigeix l' hu per cent de descuento en tots los pagos del Estat, lo bisbe de Plasencia está que pica de peus, y balla de rabi, espeternegant contra aquest tribut.

— Això es faltar al concordat—diu lo sant varó, considerant que ab l' hu per cent que li dedueixen, lo menos haurá de abstenir-se d' ensumar rapé.

Si jo tenia alguna influencia ab lo bisbe, li donaria un concell.

— Sr. bisbe—li diria—ja que li quitan l' hu per cent del sou, fass una cosa: declaris en huelga.

Una huelga de mitras.... ¡quin espectacle més punxagut!

Una locució política que haurá de cambiarse, á lo menos mentres gobernin los conservadors.

Fins ara, al parlar de la situació s' ha vingut di-
hent:—El actual orden de cosas.

Pero en lo successiu serà precis que 's diga: «El actual desorden de cosas.

La veritat avants que tot.

Lo nou arquebisbe de Toledo, al pendre possessió del seu càrrec, ho ha fet sense prescindir de les moltes ceremonias qu' en semblants cassos s' acostuman.

Una d' elles consisteix en tirar graps de monedes de cinch céntims als pobres reunits en l' interior de la Catedral.

Quan les monedes cauen, s' hi tiran tots á l' aranya-estira-cabells, y comensan las batussas, las pinyas, las cossas, y 'ls cops de cotze entre aquella cāfia de infelisos.

Y las bāballeres dels canonjes y prebendats tremolen de tant riure.

Y encara dirán que la religió católica, en certs moments, no es la religió més divertida de la terra!

Llegeixo:

«S' insisteix en indicar al governador de Tarragona per un' alt puesto en la isla de Cuba.»

Lo governador de Tarragona, fà pochs días vā vi-sitar la Espluga de Francoli, y es fama que després de visitar las fondas, chalets y demés construccions que després d' estar nou mesos á Cuba, vā manar construir D Pere Anton Torres, digué:

— Estich decidit: si 'm donan l' empleo, me n' hi vaig.

¡Tira peixet!

Una noticia curiosa que telegrafian de Lisboa.

«S' ha reunit l' Associació industrial portuguesa votant una proposició de censura contra 'l rey, acusantlo de no haver cumplert las solemnes promeses de protegir la industria nacional.»

Las industries totas están perdudas.

Pero se m' figura que la industria que avuy dia vā més malament es la industria de reynar.

La Torre Nova de Zaragoza intentan tirarla á terra, ab la excusa de que amenassa ruina.

Y diuhen que amenassa ruina perque la Torre Nova es torta.

Si tot lo qu' es tort tinguessin de tirarho á terra, quāntas y quāntas cosas no haurian de caure!

¡Y qué poch temps duraría lo govern conservador!

Assegura la prempsa oficiala que las Corts tornaran á obrirre á principis de Novembre.

La millor época: ¿no es veritat?

Sí, señors, si: l' época de las castanyas.

Problema:

Lo nás de 'n Romero Robledo corre perill—segóns diuhen—de despndres de la cara que l' aguanta.

A la isla de Cuba, corre també perill de un desprendiment.

Se desitja saber una cosa: ¿Qu' es lo que 's despndrà primer: lo nás ó l' isla?

1.ª XARADA.—To-ma-sa.

2.ª ACENTÍGRAFO.—Manyá—Manya.

3.ª TRENCÀ-CLOSCAS.—La Parentela.

4.ª CONVERSA.—Sila.

5.ª GEGOLIFICH.—Per signos los muts y mudas.

XARADA

La Quart-tercera-segona
á pesar de ser dos-doble
es la noya que hi ha al poble
que té mes guapa carona.

Ademes es molt bufona,
vesteix sempre á la tres-quinta,
y la cara may se pinta
puig que la té prou tres-dos
per untar son rostre hermos
ab cap especie de tinta.

Hu-quart ja de petita
una tres-dos-cinch tota ella,
fentse molt y molt mes bella
al esclat de poncelleta.

Sent com es tan joveneta,
diuhen que ja esta total
de un jove de gran caudal
que l' ayma ab molta ternura,
tant, que 'ls van trobá, 's murmurà,
abrazass dins d' el corral.

J. SALLEUTAG.

INTRINGULIS

Una prenda has de buscá
que trayent cada vegada
una lletra del devant,
dongui: part del cos humà,
bestia que á molts teni agrada
y l' última, consonant.

RECULLERAS.

TRENCA-CLOSCAS

PACA MUNS

Formar ab aquestas lletras lo titul de una pessa ca-talana.

CARME-MARÍA.

QUADRAT

Primera ratlla vertical y horisontal: un carrer.—Se-gona: unes bestias.—Tercera: una beguda.—Quarta:
unes bestias.

UN CAMPANER.

GEROGLIFICH

PERILLS

D P

OLLA

I S

P

I I I

P. G. Y B. DE V.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

No serveix res de lo qu' envian los ciutadans: Escolà del Vendrell P. V. Botiguer, J. Suteras, J. Maria Feliu, J. Aymerich, F. Estrada Paco Foz, Un matemàtic, Silvestre Mussol, Escola Petit, Paseta de Masnou, Uemoy y S., M. Campanyà, Jaumet Jaimito, Un Bisco, A. Casademunt, F. Estrada, Cintet Barrera, Un Barceloní, F. C. y C., Roger de Flor, F. Cleval, Un Charnero, Uil de vidre, J. Fornés, Panchito, F. Tarradas, Paco Corbella, Ramon Ferriol, J. Navarro, Quimet Borrrell, S. frané Petit, J. Ribas, J. Avelta, Roch de Penya, J. Punset Prat, F. Clavell, Pep de Cardedeu, J. Cabruja, y J. Parera y C. Publicarán alguna cosa de lo que envian los ciutadans: P. G. y B. de V.; Jo y Tu, J. Reg, M. Espuña, J. Pujadas, Aguilera, T. Flotats, V. Miró, M. y Buyó, R. Boadella, A. Fontsercla, Jaumet do Tarrasa, Jumera, Santanà, Pepet del Vendrell, Som dos, Mata-sogras, F. Arolas Misericòrdia, A. Lleóart, M. Planas, B. Pasqual, Rey Nano y Ollime.

Ciutadà P. P. T.: Procuraré publicar piromte la poesia que 'm cita: la que ha enviat aquesta setmana es molt defectuosa. Tocant á lo demás, no puchi contre cap compromís: lo bo s' accepta, lo dolent no: aquesta ha sigut sempre la nostra norma.—R. de Masques: en l' article hi falta brillo.—Bernat Durán: va bé.—V. Tarrida: acceptada. La poesia á que 's refereix no la trobo.—Joseph Lledó: paciencia, paciencia, de tot arriba 'l dia: á lo que 'm pregunta li dich que sí de lo qu' envia s' insertará algo.—J. Pérez Vilar: la idea es graciosa, pero la forma no es prou com cal.—M. R. de las Planas: està bé.—Ramon Palop: celebro moltisim los progrès del seu germà.—Pep del Hort: no tenen prou interés.—Joseph Planas: ab tot y ser llargs, veurém si les aprofitrem.—J. T. y R.: es massa trista.—Follet: rebut, gracies, confrómes.—Anton Nart: està bé, pero no es del gènere que 'ns convé á nosaltres.—P. N. (Balaguer): en lo número pròxim ne parlarém.—J. Starams: va bé.—Lisandri: ja hauria de sapiguer que 'ls originals no's retornan mai.—Salvador Bonavia: no filan prou bé.—Pistacho: la poesia ma-chá. De lo demés es millor no parlarne.—Ruy de Gorch: son massa incorrectas.—J. Usón: perfectament.—J. Ferré y Gendre: es impossible escriuirla particularment: lo que envia no s'á per casa.—M. Bonpà: ta pot molt ben anar.—J. Escach: no mes hi anirà l' epigrana.—Dolors Mont: cap de les dues poesias té interès.—Pep Galleda: iso tants los qu' esperas torni.—Arnau: no m' acaba de satisfer: probi ab un altre gènere.

LOPEZ, editor — Rambla del Mitj. 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

COMPARACIONES TRISTAS

1492-1892

— ¡Miréu, Colón, aquella noya tan hermosa y rica que vos me vareu trobar!... ¡Miréu cóm me l' han posada!

